

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. P.08.1262.N

STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST,
bevoegd voor het grondgebied van de Provincie met kantoor te

eiser tot herstel,

eiser,

vertegenwoordigd door mr.

advocaat bij het Hof van Cassatie,

tegen

geboren te

op

wonende

beklaagde,

verweerder.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen, correctionele kamer, van 25 juni 2008.

De eiser voert in een memorie die aan dit arrest wordt gehecht, één middel aan.

Raadsheer heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal heeft geconcludeerd.

II. BESLISSING VAN HET HOF*Beoordeling**Middel**Eerste onderdeel*

1. Het onderdeel voert schending aan van artikel 159 Grondwet, de artikelen 149, § 1 en 198*bis* Stedenbouwdecreet 1999 en het besluit van de Vlaamse Regering van 16 december 2005 houdende goedkeuring van het huishoudelijk reglement van de Hoge raad voor het herstelbeleid: het bestreden arrest beschouwt ten onrechte het op grond van artikel 198*bis* Stedenbouwdecreet 1999 door de rechter ingewonnen advies van de Hoge raad voor het herstelbeleid als een voor de herstellvorderende overheid bindend advies, op grond waarvan zij de herstellvordering als kennelijk onredelijk afwijzen; minstens is de motivering dienaangaande dubbelzinnig.

2. De appelrechters steunen hun oordeel dat eisers herstellvordering kennelijk onredelijk is op de redenen vermeld vanaf het eerste randnummer van het arrest. De omstandigheid dat die redenen eveneens voorkomen in het andersluidend advies van de Hoge raad voor het herstelbeleid maakt ze daarom niet dubbelzinnig. Die redenen volstaan voor de beslissing van de appelrechters, zodat het onderdeel, in zoverre het gericht is tegen hun oordeel met betrekking tot het bindend karakter van dit advies voor de eiser, niet tot cassatie kan leiden.

Het onderdeel kan niet worden aangenomen.

Tweede onderdeel

3. Het onderdeel voert schending aan van artikel 159 Grondwet, artikel 149, § 1, eerste lid, Stedenbouwdecreet 1999, artikel 2 van het op 22 oktober 1996 gecoördineerd decreet betreffende de ruimtelijke ordening en de artikelen 2 en 13 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en, voor zoveel als nodig, het gewestplan definitief vastgesteld bij koninklijk besluit van 1 september 1980, alsook artikel 149 Grondwet: na te hebben vastgesteld dat de woning gelegen is in natuurgebied, en dat, volgens het tussenarrest van 28 februari 2007, de wederrechtelijke werken, ten opzichte van het bestaand vergund maar zonevreemd gebouw, “*een quasi volledig nieuwe constructie*” betekenden, die een “*nieuwe toestand*” creëerden, “*die volledig verschilt van de oude situatie*”, vermochten de appelrechters niet meer te oordelen dat de herstellvordering in afbraak kennelijk onredelijk was.

4. Uit de in het onderdeel aangehaalde omschrijving, overgenomen uit het tussenarrest van 28 februari 2007, van de aard en de omvang van de wederrechtelijk in stand gehouden werken, leidt de eiser in zijn appelconclusie geen rechtsgevolg af met betrekking tot de noodzaak van de gevorderde herstelmaatregel.

De conclusie beroept zich enkel op de absolute onverenigbaarheid van de bestaande residentiële functie met de gewestplanbestemming natuurgebied, alsook de omstandigheid dat de woning in een zeer groene omgeving gelegen is, die deel uitmaakt van een groot en aaneensluitend natuurgebied waarmee het behoud van de constructies onverenigbaar is.

In zoverre het onderdeel thans verwijst naar de aard en de omvang van de wederrechtelijk instandgehouden werken, is het nieuw en mitsdien niet ontvankelijk.

5. De redelijkheid van de herstellvordering dient niet alleen te worden getoetst aan de gewestplanbestemming, maar ook aan de bestaande toestand. De vaststelling dat een vergunde of vergund geachte woning onverenigbaar is met de planologische bestemming van het gebied houdt niet in dat het behoud van deze woning daardoor wederrechtelijk wordt, en zij samen met de wederrechtelijk uitgevoerde werken het voorwerp moet uitmaken van de herstelmaatregel.

6. Het bestreden arrest beoordeelt de kennelijke onredelijkheid van het gevorderde herstel in de oorspronkelijke toestand op grond van het onvoldoende gemotiveerd zijn van de vordering *“vanuit stedenbouwkundig oogpunt nu zij verzuimt rekening te houden met de ruimtelijke impact van de vooraf bestaande en vergunde toestand en geen rekening houdt met de vooraf bestaande en vergunde toestand, die zoals hoger gezegd er steeds een geweest is van residentieel gebruik”*.

Hieruit leiden de appelrechters af dat *“gelet op de vooraf bestaande en vergunde toestand”*, er slechts *“(een) beperkte omvang en aantasting van de goede ruimtelijke ordening [is]”* en *“het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan”* aldus niet opweegt tegen de last van het herstel voor de verweerder, terwijl een andere herstelmaatregel zoals aanpassingswerken of meerwaarde mogelijk is.

Zij verantwoordden aldus hun beslissing naar recht.

Het onderdeel kan niet worden aangenomen.

Ambtshalve onderzoek van beslissing

7. De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing is overeenkomstig de wet geweest;

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiser tot de kosten.

Begroot de kosten op 487,45 euro waarvan 36,66 euro verschuldigd is en 450,79 euro betaald.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, tweede kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter _____ als voorzitter, en de raadsheren

_____ en op

de openbare rechtszitting van 10 februari 2009 uitgesproken door afdelingsvoorzitter _____ in aanwezigheid van eerste advocaat-generaal

_____ met bijstand van griffier